

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
τίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

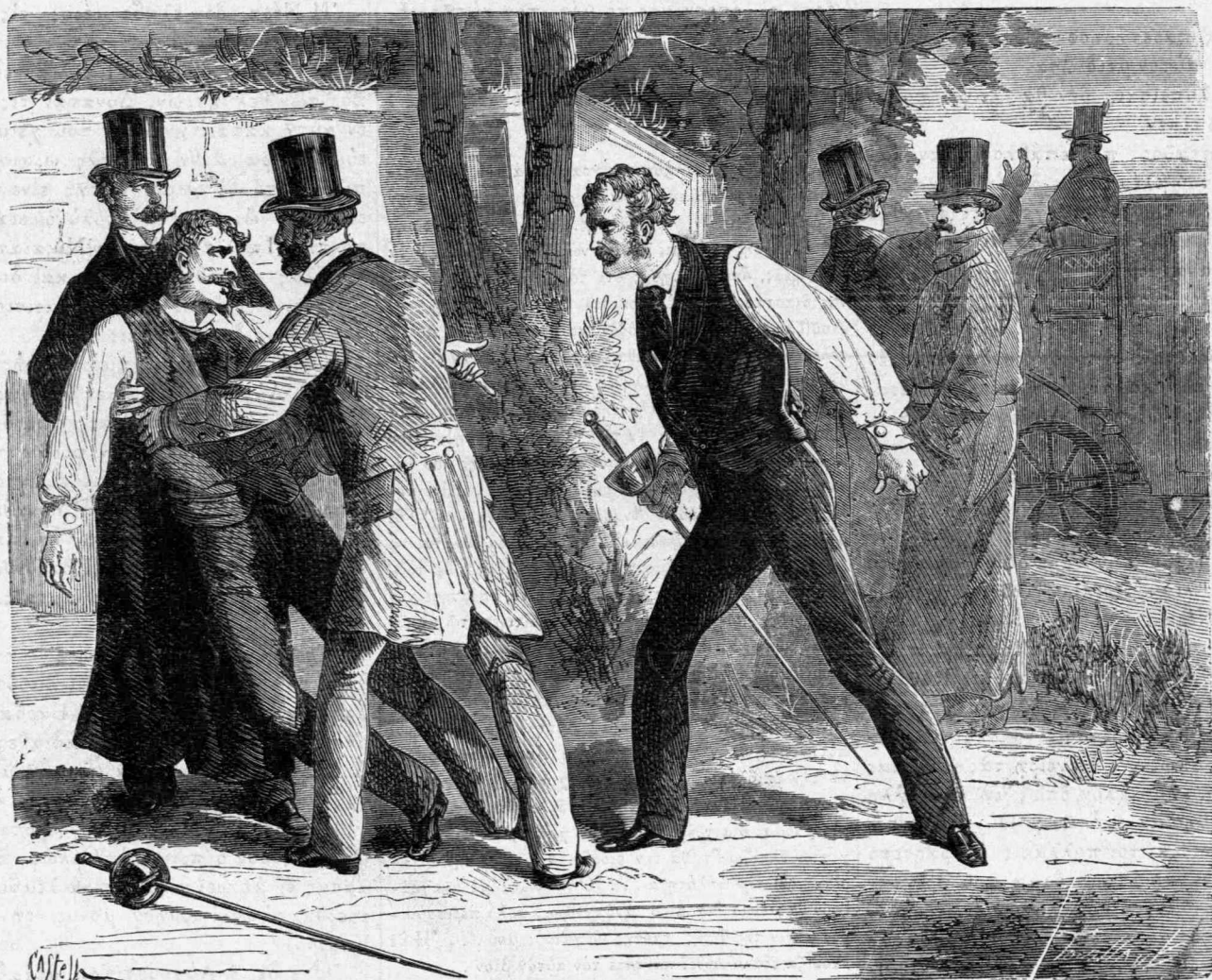
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ,
μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ-
ΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΑΘΩΟΣ ΚΑΤΑ-
ΔΙΚΟΣ, ἱστορικὸν διήγημα, κατὰ τὸ ἰταλικόν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ κυρία Κουραὺ εἶνε ἀθῶα (πελ. 538).

ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΜΟΝΣΟΡΩ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ:

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟ ΑΙΨΑΙΟΤΑΤΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΟΝ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ,

ΤΟ ΔΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ,

ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΡΓΟΝ:

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΜΠΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΛΗ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπαύριον, καίτοι δυσηρεστημένος, εἰςῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐπιβλέπουσαν τὴν Ἰουλίαν, ἥτις προητοίμαζε τὰ τοῦ ταξειδίου της.

Ἡ ἀπάθεια τῆς Νέρας κατετρόμαξε τὸν καλλιτέχνην· θὰ ἐπρωτίμα μᾶλλον νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὠργισμένην.

Ἡ ψυχρότης αὐτῆ τῆς Νέρας ὑπέσκαπεν ἄβυσσον φοβερὰν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ προῖδῃ.

Ἐκάθησε πλησίον τῆς σιωπηλῆς καὶ κατηφῆς· τὰ χεῖλη τοῦ ἔτρεμον σπασμωδικῶς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν πλήρως δακρῶν.

Ἡ Νέρα παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μειδιῶσα.

— Μὴ λυπεῖσαι, δὲν θα λείψω πολὺν καιρὸν, τῷ εἶπεν.

Ὁ Γουσταῦς προσεπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ διὰ τοῦ βλέμματός ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς συζύγου τοῦ ἐνυπῆρχεν ἔτι σπινθήρ τῆς ἀγάπης· ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς ἐνέφαινε σχεδὸν ἀγανάκτησιν.

— Θὰ μοι γράφῃς συχνά; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Θειβώ.

— Ἐννοεῖται, ἀπὸ ὁποιοῦνδήποτε μέρους καὶ ἂν εὐρίσκομαι, ἀπήντησεν ἡ Νέρα.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ Αὐγουστίνη καὶ ἡ Νέρα διηυθύνοντο πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὰς ἡ Δουσίγκα Λαμπανῶφ, ὁ σύζυγός τῆς, ἡ Βαρβάρα καὶ ὁ πρίγκηψ Σέργιος Ὁρλώφ, οἱ τῆς διαρκούντος τοῦ ταξειδίου, ἐφαίνετο πρὸς ὄλους λίαν περιποιητικῶς, καὶ ἰδίως πρὸς τὴν Νέραν.

Ἦτο λοιπὸν τοσοῦτον βέβαιος ὁ πρίγκηψ ὅτι ἠγαπάτο ὑπὸ τῆς κυρίας Κουρσῦ, ὥστε νὰ μὴ φροντίζῃ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ἢ προσεποιεῖτο σκοπίμως ἀδιαφορίαν, ὅπως μὴ διεγείρῃ τὰς ὑπονοίας τῶν ἄλλων, ἢ μᾶλλον ὅπως μὴ προσβάλῃ τὴν εὐαισθησίαν αὐτῆς; Οὐχ ἦττον ἡ Αὐγουστίνη, καὶ τοὶ πολλὰκις ἐταράσσεται ὡς ἂν συνήντα τὸ βλέμμα τοῦ πρίγκηπος, δὲν ἠσθάνετο ὁμολογουμένως οὐδεμίαν συμπάθειαν πρὸς αὐτόν. Ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ ἰδίως τὸ μυστηριώδες παρελθόν του, κατετρόμαζον μεγάλως αὐτήν. Ἡ κυρία Κουρσῦ ἦτο γυνὴ ἀδυνάτου χαρακτήρος, μὴ φροντίζουσα περὶ τῶν καθηκόντων τῆς καὶ ἀδιαφοροῦσα διὰ τὸν ἔρωτα. Ἐν μόνον μέλημα ἔχουσα, τὴν πολυτέλειαν, κατ' οὐδένα λόγον ἐδύνατο νὰ ζῆσῃ βίον ἀφανῆ καὶ περιορισμένον, καὶ διὰ τοῦτο ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγόν τῆς. Πῶς ἐδύνατο λοιπὸν νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἐτέρου ἀνδρός, τοῦ πρίγκηπος Ὁρλώφ, καὶ μάλιστα τοσοῦτον ἰδιοτρόπου, ὅπως αἱ κακαὶ γλῶσσαι παρίστανον αὐτόν; Ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἐννοήσει τὰς σκέψεις ταύτας τῆς Αὐγουστίνης καὶ δι' αὐτὸ ἦτο ἐπιφυλακτικῶς

κατὰ τε τοὺς τρόπους αὐτοῦ καὶ τὰς ἐκφράσεις.

Τὸ ταξειδίον ὑπῆρξεν εὐχάριστον. Ἡ συνοδία, ἀφοῦ διέτρεξεν ὅλην τὴν Σουηδίαν, διέμεινεν ἐπὶ ἓνα μῆνα, ὅπως ἀναπαυθῆ, εἰς Βεβέ, ἀπέναντι τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ μαγευτικῆς κοιλάδος τῆς Ρῶνης, ἀπὸ τῶν κλιτύων τῆς ὁποίας, βλέπων τις τὸν ἥλιον δύοντα, οὐδέποτε δύναται νὰ λησμονήσῃ τὸ μαγευτικὸν τοῦτο θέμα.

Ἡ φαιδρότης ὅλης τῆς συνοδίας, καὶ ἰδίως τῆς Αὐγουστίνης, ἐφθασεν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν. Θὰ ἔλεγέ τις βλέπων τὴν κυρίαν Κουρσῦ πάντοτε μειδιῶσαν καὶ φαιδρὰν ὅτι οὐδέποτε θλιβερά τις ἀνάμνησις διήρχετο τοῦ νοός τῆς· ἐκοιμάτο, ἀκλόγιζομένη τὰς διασκεδάσεις τῆς αὐρίου, καὶ μόλις ἠγειρέτο τῆς κλίνης προητοίμαζετο δι' αὐτάς. Οὐχ ἦττον ἡμέραν τινὰ νέφος τι ἐπεσκίασε τὸ μέτωπον αὐτῆς, ἔνεκα ἐπιστολῆς τινος, τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τῆς φίλης τῆς Αὐρηλίας Σαρμόν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Φίλη μου,

«Δὲν θέλω νὰ ἐκλάβῃς τὰ γραφόμενά μου ὡς ἀπαίτησιν ἢ καὶ ἐκδουλεύσιν, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς παράπονον ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, θρήνον τῆς καιρίως πληγυθείσης καὶ ἀλγούσης καρδίας μου. Γνωρίζεις ἀρκούντως τὰ καθ' ἡμᾶς, ὅπως ἐνωήσῃς ὅτι τὸ κακὸν ἔλαβε μείζονα διαστάσεις. Οὐδὲν ἤρκεσεν ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν Λουίζαν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ τὸ πρὸς τὴν πολυτέλειαν ἀκατάσχετον πάθος τῆς ἠγάγεν αὐτὴν εἰς τὸν ὄλεθρον. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι διετήρησε τοῦλάχιστον ἀκραιάαν τὴν τιμὴν τῆς, ἀλλὰ κατέστρεψε διὰ τῶν πράξεών τῆς τὴν ἐν τῷ γραφίῳ ὑπόληψιν τοῦ κυρίου Ρεβέλ. . . Οἱ πιστωταὶ τῆς ἀδελφῆς μου κατέσχασαν τοὺς μισθοὺς τοῦ συζύγου της. . . Εἶνε κηλὶς, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται ν' ἀποπλύνῃ. . . Ὁ δὲ μισθὸς τῆς, ἐπαίσθητῶς ἐλαττωθεὶς, δὲν δύναται νὰ ἐπαρκῆσῃ εἰς τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας· ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν ἔχει ἐλπίδας προαγωγῆς, διότι ἀπέκτησε τὴν δυσμένειαν τῶν προϊσταμένων του, οἵτινες τῷ ἀπηύθυναν αὐστηρὰς παρατηρήσεις. . . Καὶ ἐν τούτοις ἡ Λουίζα δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποστῇ οὐδεμίαν θυσίαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸ ἰσχύριον ἠρέσθη μόνον ν' ἀποπέμψῃ τὴν θαλαμηπόλον τῆς. Γρατὰ τις ὑπέρβητρα ἀναπληροῖ αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν προίαν καὶ εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ τὴν ἐπιβλέπω. . . Εἰς ἐμὲ ἔχουσιν ἀναθέσει τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τῆς μικρᾶς θυγατρὸς των, καὶ αἰσθάνομαι διὰ τοῦτο ἐνδομυχον χαρὰν, διότι τοῦλάχιστον ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν διδάξω ν' ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀπλότητα. . . Ὅλα αὐτὰ μὲ ἀναγκάζουν νὰ μένω διὰ βίου ἀνύπανδρος, πολὺ περισσότερον χάριν τῆς θετῆς ταύτης θυγατρὸς μου. . . Ἡ δὲ Λουίζα ἐξακολουθεῖ πάντοτε τὸν αὐτὸν βίον. . .»

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ὑπέμνησεν εἰς τὴν κυρίαν Κουρσῦ τὰ ἀσυγχώρητα λάθη τῆς καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐπεσκόπησε τὸ παρελθόν τῆς, τὸν πρῶτόν της βίον καὶ τοὺς πρῶτους ἔρωτάς της, ἠσθάνθη δὲ βαθυτάτην συγκίνησιν. Ἀλλ' αἴφνης τὸ πρόσωπόν της ἀπήστραψε παραδόξως καί, μεταβάσασα ταχέως εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον τῆς, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ χρήματα.

Ὁ Αὐγουστος ἠγγίξεν ἤδη εἰς τὸ τέλος του. Ὄθεν, ἔνεκα τοῦ καιροῦ, ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Γαλλίαν· ἀλλὰ, πρὶν ἢ ἐγκαταλείψωσιν τὴν Σουηδίαν, ἐσκέφθησαν ἂν ἔπρεπε νὰ διέλθωσιν τὸν χει-

μῶνα εἰς Παρίσιους ἢ εἰς ἄλλην τινὰ πόλιν τῆς Γαλλίας· μετὰ μακρὰς δὲ συζητήσεις, ἀπεφάσισαν νὰ μεταβῶσιν εἰς Νίκαιαν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ Νέρα δὲν ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συνοδίαν, διότι ὤφειλε, καίτοι μετὰ λύπης τῆς, νὰ ἐπανεῖλθῃ παρὰ τῷ συζύγῳ της. Ἡ δὲ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπανελάμβανε τὸν ἀτερπῆ καὶ ἀχαρὶ βίον, τὸν ὁποῖον καὶ πρότερον διήγε, προῖξενε βαθεῖαν λύπην εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἡ κενὴ αὐτῆς κεφαλή, ἡ ἀναίσθητος αὐτῆς καρδιά, δὲν συνεκινουῦντο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔβλεπε τὸν σύζυγόν της. Τί ἦτο δι' αὐτὴν ὁ σύζυγος, ἀφοῦ θ' ἀπεχωρίζετο τῶν τέρψεων καὶ τῶν διασκεδάσεων, καθ' ἃς θὰ ἐπαίξεν ἴσως τὸ κυριώτερον πρόσωπον;

Ἐν τούτοις ἡ φαιδρὰ συνοδία ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νίκαιαν.

Ἡ Νέρα δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην.

Ἡ Νίκαια διὰ τὴν Γαλλίαν εἶνε ὁ τόπος τῶν θελγῆτρων. Δύναται τις νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος τὰ εὐωδέστερα ἄνθη καὶ τὰς ὠραιότερας ὀπώρας, τὸ δὲ κλίμα αὐτῆς εἶνε τοσοῦτον εὐκράες, ὥστε κατὰ πολὺ ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῆς Ἰταλίας. Εἰς τὴν Νίκαιαν ἀπαντᾷ τις ὅλας τὰς ἐθνικότητας καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκει τις, ὅπως καὶ ἐν Παρίσιος, παντὸς εἶδους διασκεδάσεις.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς της, ἡ Αὐγουστίνη ἔμενεν ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος εἰς ὅλας ταύτας τὰς διασκεδάσεις. Περιέργον! πρῶτην φορὰν τότε ἐπὶ τοῦ μετώπου της ἐφαίνετο ἐξωγραφισμένη ἢ κατῆφεια. Ἀπέφευγε τὰς συνήθεις διασκεδάσεις καὶ ἠρέσκετο εἰς τὴν ἱππασίαν ἢ εἰς τὴν λεμβοδρομίαν, ὡσεὶ βαρυνθεῖσα τὴν ζωὴν τῆς, καὶ ζητοῦσα ἐν αὐταῖς τὸν θάνατον.

Ἐσπέραν τινὰ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐξέλθωσιν ὅλοι ὁμοῦ εἰς θάλασσιον περίπατον. Ἀλλ' ἡ Βαρβάρα, οὕσα κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἀδιάθετος, ἡ δὲ Δουσίγκα, μέλλουσα νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τινὰ ἐπίσκεψιν, δὲν ἠδυνήθησεν ν' ἀποδεχθῶσιν τὴν πρότασιν τῆς. Οὐδὲν ἦσσαν ὁ πρίγκηψ Ὁρλώφ, προετοιμάσας ἐν ἀκαρεῖ μικρὰν τινὰ λέμβον, προσεφῆθη ν' ἀκολουθήσῃ μόνος τὴν κυρίαν Κουρσῦ.

Ὅτε δὲ ἡ Αὐγουστίνη, μεταβάσασα εἰς τὴν παραλίαν, εἶδε κομψὴν τινὰ λέμβον ἐστρωμένην διὰ πολυτελῶν ταπήτων καὶ χρυσοῦράντων προσκεφαλαίων,

— Πῶς; ἠρώτησεν αἴφνης τὸν πρίγκηπα, μὴ πως ἐμαντεύσατε ὅτι ἀπόψε θὰ μοι ἐπήρχετο ἡ διαθεσις νὰ διασκεδάσω διὰ τῆς λέμβου;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ὁρλώφ, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤλθομεν εἰς Νίκαιαν, ἡ λέμβος αὕτη προητοίμασθη δι' ὑμᾶς.

— Καὶ ἂν δὲν ἤθελον ζητήσῃ ποτὲ νὰ ἐξέλθω εἰς θαλάσσιον περίπατον;

— Τί πειράζει. . . θὰ τὴν ἔκαιον! . . .

— Ἡ Αὐγουστίνη παρετήρησεν ἐκθαμβος τὸν πρίγκηπα, ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ

ὁποίου ἐπλανᾶτο μειδίαμα πλήρες τρυφερότητος καὶ συμπαθείας.

Μετ' ὀλίγον ἡ λέμβος διέσχισε τὰ κυανόχροα καὶ γαλιναία ὕδατα τῆς θαλάσσης. Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ἦτο γλυκεία καὶ ἡρεμος, ἐπὶ δὲ τοῦ στερεώματος ἔλαμπον μυριάδες ἀστέρων, ἐγκατοπτριζομένων ἐπὶ τῆς λείας καὶ ἀταράχου τῆς θαλάσσης ἐπιφανείας καὶ ἀποτελούντων μαγευτικώτατον θέαμα. Ἡ Αὐγουστίνη παρετήρει σιωπῶσα τὰς καλλονὰς ταύτας τῆς φύσεως καὶ ἠσθάνετο ἄφατον ἀγαλλίασιν.

— Ἡξέυρετε τί μας λείπει; εἶπεν ἐπὶ τέλους πρὸς τὸν Ὀρλώφ.

— Ὅχι, ἀλλ' εἰπέτε τί θέλετε, καὶ θὰ τὸ ἔχετε.

— Ἐνα αὐτοσχέδιον ποιητὴν, ἡ καλύτερον ἓνα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι γνωρίζουσιν ἐκ στήθους τὸν Τάσσον ἢ τὸν Ἀριστότον.

— Αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ εἶνε γνωστότατοι, κυρία, καὶ τὰ ἔργα των, πολλακίς ἀναγνωσθέντα, δὲν προξενοῦσι τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τῆς ὅταν ἀναγνώσῃ στίχους, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἤκουσεν. Λόγου χάριν, ὁ Τάσσο, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν *Ἡλευθερωμένην Ἱερουσαλήμ*, εἶνε γνωστός εἰς ὑμᾶς, διότι πολλακίς τὸν ἀνεγνώσατε· δὲν ἀνεγνώσατε ὅμως τὰ ἔργα τοῦ Λερμαντώφ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὸν *Δαίμονα*. Ἐξ αὐτοῦ λοιπὸν θάσας ἀπαγγείλω στίχους τινάς.

Καὶ ἤρξατο ἀπαγγέλλων διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς καὶ γλυκείας ὠραίους τινὰς στίχους ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ τούτου, ἡ δὲ ἄγνωστος αὐτῆ διὰ τὴν Αὐγουστίνη ποιήσας εἰσέδυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ὡς ὀξεῖα αἰχμὴ ἐγχειριδίου.

Ὁ Πρίγκηψ, ἐνῶ ἀπήγγελλε τοὺς στίχους ἐκείνους, μετέφραζε συγχρόνως αὐτούς, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὸν διάλογον τῆς Ταμάρας καὶ τοῦ Δαίμονος, ἡ Αὐγουστίνη ἐνόμισεν ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ Πρίγκηπος ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τῶν βλεμμάτων τῆς καὶ τὰς μᾶλλον ἀποκρούσας αὐτῆς ιδέας.

— Ποῖος εἶσαι σὺ; ἠρώτησεν ἡ νέα ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Δαίμονα, ἔρχεσαι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἄδου; Ποῖος σὲ στέλλει καὶ τί με θέλεις;

— Εἶσαι ὠραία!

— Ποῖος εἶσαι; ποῖος εἶσαι; Λέγε.

— Εἶμαι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὴν φωνὴν ἀκούεις κατὰ τὴν ὄραν τοῦ μεσονυκτιοῦ· εἶμαι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἀντικείμενον τῶν σκέψεων εἶνε ἡ ψυχὴ σου, τοῦ ὁποίου μαντεύσεις τὰς θλίψεις σου καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἶδες καθ' ὕπνου· εἶμαι ἐκεῖνος, τὸν ὅποτον οὐδεὶς ἀγαπᾷ καὶ τὸν ὅποτον ὅλος ὁ κόσμος καταρᾶται. Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀπόστασις εἶνε μηδὲν δι' ἐμέ· εἶμαι ἡ μᾶστιξ τῶν ἐπιγείων δούλων μου· εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐλευθερίας, εἶμαι ὁ ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, εἶμαι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς φύσεως ὅλης... καὶ ἐν τούτοις προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου... Εἰς σὲ καὶ μόνην, διὰ πρώτην φοράν γονυπετῆς καὶ τεταπεινωμένος, προσφέρω τὴν καρδίαν μου, διότι σὺ πρώτη μ' ἔκαμες νὰ δοκιμάσω τί

ἐστὶ μαρτύριον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἔνεκα σοῦ καὶ μόνης οἱ ὀφθαλμοὶ μου πρώτην φοράν ἔχουσαν ἄφθονα δάκρυα... »

Ὁ Πρίγκηψ δὲν ἐδυνήθη νὰ τελειώσῃ ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως· οὐχ ἤττον ἔμενον ἔτι γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς Αὐγουστίνης, ἥτις ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Πρίγκηπα περὶ τοῦ αἰτίου τῆς λύπης του, διότι δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ αὐτὴν. Ἐτρεμεν εἰς τὴν ιδέαν ὅτι θὰ ἠμάρτανε καὶ πάλιν...

Ἄλλὰ, φεῦ! τὸ κακὸν εἶχε πλέον συντελεσθῆ καὶ ἡ πληγὴ τῆς καρδίας τῆς καθίστατο ἀνίατος. Δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἴδῃ τὸν Πρίγκηπα, εἰμὴ ὡς τὸν *Δαίμονα* τοῦ Λερμαντώφ, ἡ δὲ ἀνάμνησις τῆς ἀστεροφώτου ἐκείνης νυκτός, τοῦ φλοίσβου τῆς θαλάσσης, διασχίζομένης ὑπὸ τῆς λέμβου, καὶ τῆς μαγικῆς ἐκείνης ποιήσεως, ἥτις διέσειε τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς, καθίστων αὐτὴν μελαγχολικὴν καὶ σχεδὸν πάντοτε ἄλλοφρονουσαν.

Ἐν τούτοις ὁ χειμὼν ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος του.

Ἡ φαῖδρά συνοδία, ἀφοῦ ἀρκούντως διεσκέδασεν ἐν Νικαίᾳ, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ὤφειλεν ἐξ ἀνάγκης ν' ἀσχοληθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς. Εἶχεν ἐξοδεύσει ὑπέρογκα ποσὰ εἰς τὴν Σουηδίαν, εἰς Βάδην καὶ εἰς Νικαίαν· ἐκτὸς δὲ τούτου ὤφειλε καὶ οὐκ ὀλίγα χρήματα εἰς διαφόρους ἐμπόρους, οἵτινες, μαθόντες ὅτι ἡ πελατὶς αὐτῶν, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν σύζυγόν τῆς, ἤρξαντο ν' ἀνησυχῶσι καὶ ἔπαυσαν πλέον διδόντες εἰς αὐτὴν ἐπὶ πιστώσει· ὅτε δὲ, μετὰ πολλὰς καὶ ἐπανειλημμένας παρακλήσεις, δὲν κατόρθωσαν νὰ λάθωσι τὰ χρήματά των, εἰσήγαγον αὐτὴν ἐκ συμφώνου ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ.

Ἡ Αὐγουστίνη οὐδὲ κἄν ἀνεγίνωσκε τὰς ἐπιδιδόμενας αὐτῆς ἀγωγὰς, ἀλλ' ἐξηκολούθει, ἀδιαφοροῦσα, τὸν πολυδάπανον βίον τῆς.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ δικαστικὸς τις κλητὴρ ἐπέδωκεν αὐτῇ διαφόρους ἐκτελεστικὰς ἀποφάσεις.

Τί νὰ κάμῃ;

Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ...

Ἄλλὰ πῶς;

Αἱ ἐκκτὸν ἐξήκοντα χιλιάδες φράγκων, αἵτινες ἦσαν κατατεθειμένοι παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ τῆς, εἶχον ἤδη δαπανηθῆ...

Τί νὰ κάμῃ;

Ἡναγκάσθη νὰ ἐνεχυριάσῃ τὰ πολυτιμα αὐτῆς εἶδη ἀντὶ ὀλίγων χιλιάδων φράγκων, ὅπως δώσῃ προκαταβολὴν τινα ἀπέναντι τῶν χρεῶν τῆς.

Ἐκ τῶν χρημάτων τούτων εἶχε κρατήσῃ καὶ ὀλίγα τινὰ, ὅπως δι' αὐτῶν συντηρῆται.

Ἄλλ' οἱ ὑπηρέται αὐτῆς ἤρξαντο ἀνησυχῶντες διὰ τοὺς μισθοὺς των.

Ἡ Αὐγουστίνη ἀπέπεμψεν ὅλους αὐτοὺς καὶ ἔμεινε μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, μετὰ μιᾶς γραίας θλαμηπόλου.

Ἦδη ἤρχιζεν ἀσκέπηται τὴν θέσιν τῆς.

Εἶχεν ἤδη κατασπαταλήσει ὅλην τὴν προικὰ τῆς.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάμῃ;

Καὶ τότε ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ τὰ ἐνεχυριασθέντα ἤδη κοσμηματά τῆς.

Ἄλλ' ἔπειτα τί θὰ ἐγίνετο;

Πῶς θὰ συνετηρεῖτο;

Ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ περὶ τοῦ πρακτέου· καί, ἀφοῦ ἠννόησεν ὅτι ἦτο πλέον ἀδύνατον εἰς αὐτὴν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν τῆς κατάστασιν, μὴ ἔχουσα ἄλλο καταφύγιον, ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ.

Καί, μόλις συνέλαβε τὴν ιδέαν ταύτην, ἔρριψε βλέμμα θλιβερόν ἐντὸς τοῦ καθρέπτου τῆς καί, ἐνόησασα τὴν καλλονὴν τῆς, ἠσθάνθη ῥίγος καθ' ὅλον τὸ σῶμά τῆς.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, αἱ δὲ προθεσμιαί, τὰς ὁποίας εἶχε δώσει εἰς τοὺς ὀφειλέτας τῆς, ἔλγον.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΣΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ βασιλεὺς ἐβαδίζε πρῶτος καὶ ξιφῆρης, κραυγάζων μεγαλοφώνως:

— Σχικῶ! Σχικῶ!

Οὐδεὶς ἀπεκρίνετο

— Μήπως τὸν ἐφόνευσαν; ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς. Διάβολε! θὰ μοι πληρώσωσι τὸν τρελλόν μου ὅσον ἀξίζει εἰς εὐπετρίδης.

— Ἐχετε δίκαιον, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνατο ὁ Κριλιών, διότι εἶναι εὐπατρίδης καὶ ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων.

Ὁ Σχικῶ δὲν ἀπεκρίνετο, διότι, ἀσχολούμενος νὰ μαστιγῶνῃ τὸν κύριον δὲ Μεγιέν, τσαούτην ἠσθάνετο ἡδονὴν, ὡστε οὐδ' ἔθλεπεν, οὐδ' ἤκουε τὰ περὶ ἐαυτὸν συμβαίνοντα.

Οὐχ ἤττον, ὅτε ὁ δουξ ἐγένετο ἄφαντος καὶ ὁ Γορανφλότος ἐλιποθύμησεν, ὁ Σχικῶ, μὴ ἔχων πλέον ἀσχολίαν, ἤκουσε τὸ ὄνομά του καὶ ἀνεγνώρισε τὴν βασιλικὴν φωνήν.

— Ἄπ' ἐδῶ, τέκνον μου, ἀπ' ἐδῶ, ἔκραξε δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του, ἐνῶ ταῦτοχρόνως προσεπάθει ν' ἀνακαθίσθῃ τὸν Γορανφλότον, τὸ ὅποιον κατόρθωσε, στηρίζας αὐτὸν ἐπὶ δένδρου.

Ὁ κόσμος, τὸ ὅποιον ἦτο ἠναγκασμένος νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ εὐσπλαγχνικὸν ἐκεῖνο ἔργον, ἐστέρει τὴν φωνὴν τοῦ μέρους τοῦ ἡχηροῦ αὐτῆς, ὡστε ὁ Ἐρρίκος ἐνόμισεν, ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Σχικῶ ἦτό πως ἤρηνώδης.

Πλὴν δὲν εἶχεν οὕτω, διότι, ἀπ' ἐκνότηας, ὁ Σχικῶ κατεῖχετο ὑπὸ τῆς δικαίας ἐξάψεως τοῦ θριαμβοῦ, μόνον δέ, παρατηρῶν τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν τοῦ μοναχοῦ, ἠρώτα ἐαυτόν, ἐὰν ἔδει νὰ διατυπῆσῃ τὴν ὑπερμεγέθη γαστέρα του ἢ νὰ φανῇ ἐπιεικὴς πρὸς τὸ ὀγκώδες ἐκεῖνο βαρέλλον.

Παρετήρει, λοιπὸν, τὸν Γορανφλότον,

ὡς ὁ Αὐγουστος θὰ παρετήρησεν ἐπὶ μίαν στιγμήν τὸν Κίνναν.

Ὁ Γορανφλότος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀνελάμβανε τὰς αἰσθήσεις του, ὅσον δ' ἂν ἦτο μωρός, δὲν ἐπλανᾶτο ὡς πρὸς τὴν περιμένουσαν αὐτὸν τύχην· ἄλλως, δὲν διέφερε πολὺ τῶν ἀδιαλείπτως ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπειλουμένων ζῶν, τὰ ὅποια ὀρμεμύτως αἰσθάνονται, ὅτι οὐδέποτε χεῖρ ἀνθρώπου θίγει αὐτὰ ἢ ὅπως τὰ πλήξη καὶ οὐδέποτε στόμα τὰ πλησιάζει ἢ ὅπως φάγη αὐτὰ.

Ἐν τοιαύτῃ τοῦ πνεύματος καταστάσει, ὁ Γορανφλότος ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἄρχων Σχικῶ! ἀνέκραξεν.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Γασκόνος, δὲν ἀπέθανες;

— Ἀγαθὲ μου ἄρχων Σχικῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, καταβάλλων μεγίστην προσπάθειαν, ὅπως συνενώσῃ τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῆς ὑπεμέτρου κοιλίας του, εἶναι δυνατόν νὰ με παραδώσῃτε πρὸς τοὺς διώκτας μου, ἐμέ, τὸν Γορανφλότον;

— Ψοφῆμι! εἶπεν ὁ Σχικῶ μὲ τόνον κακῶς ὑποκρυπτομένης στοργῆς.

Ὁ Γορανφλότος ὠρύετο:

— Ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἔφαγα τόσον ὠραῖα γεύματα μαζύ σας· ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἔπινα μὲ τόσην χάριν, καθὼς ἐλέγετε, ὥστε μὲ ὀνομάζετε τὸν βασιλέα τῶν σφογγαριῶν ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἠγάπων τόσον τὰς ὄρνιθας, τὰς ὁποίας παρηγγέλλατε εἰς τὸ Κέρας τῆς Ἀφθορίας, ὥστε οὐτε κόκκαλον ἄρινα!

Ὁ Σχικῶ θεώρησεν ἕξοχον τὴν τελευταίαν φράσιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ φανῇ ἐπιεικής.

— Ἴδου ἔρχονται! δίκαιε Θεέ! ἐκράυγασεν ὁ Γορανφλότος, προσπαθῶν μὲν νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος· ἰδοῦ, ἔρχονται, θὰ θανατωθῶ. ὦ! καλέ μου ἄρχων Σχικῶ, βοηθήσατέ με.

Ὁ μοναχός, μὴ δυνήθεις νὰ ἐγερθῇ, ἔπεσε πρηνής, ὅπερ ἦτο εὐχερέστερον

— Ἐγείρου, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Μὲ συγχωρεῖτε;

— Βλέπομεν.

— Μ' ἐδώκατε τόσα κτυπήματα, ὥστε δύνασθε ν' ἀρκεσθῆτε εἰς αὐτὰ.

Ὁ Σχικῶ ἐξεραγῆ εἰς γέλωτα, διότι ὁ μοναχός ἦτο τόσον τεταραγμένος, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχε λάθει ἐπὶ τῶν νώτων του, τὰς ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ Μεγιέν κατενεχθείσας μαστιγώσεις.

— Γελᾶτε, ἀγαθὲ ἄρχων Σχικῶ; εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἀναμφιβόλως, γελῶ, ζῶν.

— Λοιπὸν, θὰ ζήσω;

— Ἴσως.

— Δὲν θὰ ἐγελάτε, ἐάν ὁ Γορανφλότος σας ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ.

— Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀλλ' ἀπὸ τὸν βασιλέα· μόνος ὁ βασιλεὺς ἔχει δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου.

Ὁ Γορανφλότος, καταβαλὼν ἐσχάτην προσπάθειαν, ἐπέτυχεν νὰ τεθῇ γονυπέτης.

Ταῦτοχρόνως, τὰ σκότη διελύθησαν ὑπὸ τοῦ φωτός πολλῶν λαμπάδων, πληθεὺς δὲ

χρυσοποικίλων ἱματίων καὶ λαμπόντων ξιφῶν περιστοιχίσαν τοὺς δύο φίλους.

— Ἄ! Σχικῶ! ἀγαπητέ μοι Σχικῶ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, πόσον χαίρω, ὅτι σ' ἐπαναβλέπω.

— Ἀκούετε, ἀγαθὲ μοι κύριε Σχικῶ, εἶπε λίαν χαμηλοφώνως ὁ μοναχός, ὁ μέγας βασιλεὺς χαίρει, διότι σας ἐπαναβλέπει.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἐν τῇ στιγμῇ τῆς εὐτυχίας του, δὲν θ' ἀρνηθῇ ὅτι τῷ ζήτησῃτε ζήτησατε τὴν χάριν μου.

— Ἀπὸ τὸν δυσειδῆ Ἡρώδη;

— ὦ! σιωπῆ, φίλτατε κύριε Σχικῶ.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἠρώτητεν ὁ Σχικῶ, στραφεὶς πρὸς τὸν βασιλέα, πόσους συνελάβετε;

— Ἡμαρτον! ἔλεγεν ὁ Γορανφλότος.

— Οὐδ' ἓνα, ἀπάντησεν ὁ Κριλλιῶν. Οἱ προδότες θὰ εὖρον ἄγνωστον τινα εἰς ἡμᾶς ἕξοδον.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Σὺ ὅμως τοὺς εἶδες; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Βεβαίως τοὺς εἶδον.

— Ὅλους;

— Ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου.

— Ἡμαρτον! ἐπανελάμβανεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἀναμφιβόλως, τοὺς ἀνεγνώρισας;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε.

— Πῶς, δὲν ἀνεγνώρισας αὐτούς;

— Δῆλα δὴ ἓνα μόνον ἀνεγνώρισα καὶ πάλιν...

— Καὶ πάλιν;

— Ὅχι ἐκ τοῦ προσώπου του.

— Τίς ἦτο;

— Ὁ κύριος δὲ Μεγιέν.

— Ὁ κύριος δὲ Μεγιέν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦσο ὀφειλέτης; . . .

— Ναι, ἀλλ' ἐξωφλήσαμεν, Μεγαλειότατε.

— Ἄ! διηγῆθητί μοι, Σχικῶ.

— Ἀργότερα, τέκνον μου, ἀργότερα ἄς ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ ἐνεστώτος.

— Ἡμαρτον! ἐπανελάμβανεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἄ! συνελάβετε ἓνα αἰχμάλωτον, εἶπεν αἰφνης ὁ Κριλλιῶν, θέσας ὀρμητικῶς τὴν πλατεῖαν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ Γορανφλότου, ὅστις, παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ὄγκου του ἀντίστασιν, ἐκάμφθη.

Ὁ μοναχός ἀπώλεσε τὸν λόγον.

Ὁ Σχικῶ ἐβράδυνε ν' ἀποκριθῇ, ἐπιτρέψας οὕτως, ὅπως ἡ ἔνεκα τρόμου ἀγωνία καταλάβῃ τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς μοναχοῦ.

Ὁ Γορανφλότος μικροῦ ἐδέησε νὰ λιποθυμήσῃ αὐθις.

Ἐπὶ τέλους, μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος ἐνόμιζεν, ὅτι ἤκουσε βομβούσας εἰς τὰ ὦτά του τὰς σάλπιγγας τῆς δευτέρας παρουσίας:

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἴδετε καλῶς τὸν μοναχὸν τοῦτον.

Τῶν παρεστώτων τίς ἐπλησίασε λαμπάδα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μοναχοῦ, ὅστις

ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως, μεταβαίνων ἀπὸ τούτου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, μὴ ἔχη πολλὴν ἐργασίαν.

— Ὁ ἱεροκῆρυξ Γορανφλότος, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἡμαρτον, ἡμαρτον, ἡμαρτον, ἐπανελάβε ζωνῆς ὁ μοναχός.

— Αὐτὸς οὗτος, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ.

— Ἐκεῖνος ὅστις . . .

— Ἀκριβῶς, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Γασκόνος.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μὲ ὕφος εὐχαριστήσεως.

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ συναθροίσῃ μὲ κοχλιάριον τὸν ἰδρωτὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Γορανφλότου.

Καὶ δικαίως, διότι ἠκούοντο ξίφη τρίζοντα, ὡς ἐάν ὁ σίδηρος αὐτὸς ἦτο πεποικισμένος διὰ ζωῆς καὶ συνεκινεῖτο ἐξ ἀνυπομονησίας.

Τινὲς ἐπλησίασαν ἀπειλητικοί.

Ὁ Γορανφλότος, ὅστις μᾶλλον ἠσθάνθη ἢ εἶδεν αὐτούς, ἀφῆκεν ἀσθενῆ κραυγὴν.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, δέον ὁ βασιλεὺς νὰ μάθῃ τὰ πάντα.

Λαβὼν δὲ κατ' ἰδίαν τὸν βασιλέα:

— Τέκνον μου, τῷ εἶπεν, εὐχαρίστησον τὸν Θεόν, ὅτι ἐπέτρεψε νὰ γεννηθῇ οὗτος ὁ Ἅγιος ἄνθρωπος πρὸ τριάκοντα πέντε ἐτῶν, διότι οὗτος ἔσωσε πάντας ἡμᾶς.

— Πῶς;

— Ναι, οὗτος μοι ἀφηγήθη τὰ τῆς συνωμοσίας ἀπὸ τοῦ ἄλφα μέχρι τοῦ ὦ-μέγα.

— Πότε;

— Πρὸ ὀκτώ περίπου ἡμερῶν, ὥστε ἐάν ποτε οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑμετέρας Μεγαλειότητος συναντήσωσιν αὐτόν, ἀναμφιβόλως εἶναι νεκρός.

Ὁ Γορανφλότος ἤκουσε τὴν τελευταίαν λέξιν, νεκρός καὶ ἔπεσε τετραποδητεῖ.

— Ἀξιόλογος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ρίψας εὐμενὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ σαρκώδους ἐκείνου ὄγκου, ἀξιόλογος ἄνθρωπος· θὰ τον περιβάλωμεν διὰ τῆς προστασίας ἡμῶν.

Ὁ Γορανφλότος ἀντελήθη τοῦ εὐμενοῦς βλέμματος καὶ ἔμεινεν ὡς τὸ παριστῶν ἀρχαῖον παράσιτον προσωπεῖον, γελῶν καὶ κλαίων ταῦτοχρόνως.

— Καὶ θὰ πράξῃς καλῶς, βασιλεῦ μου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, διότι εἶναι θαυμασίως ὑπηρέτης.

— Τί λοιπὸν φρονεῖς ὅτι δέον νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Φρονῶ, ὅτι, ἐφ' ὅσον μένει εἰς τοὺς Παρισίους, θέλει κινδυνεύει.

— Νὰ τῷ θέσω φυλακὴν; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Γορανφλότος ἤκουσε τὴν πρότασιν τοῦ Ἑρρίκου καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Πάλιν καλὰ! φαίνεται, ὅτι θὰ σωθῶ μὲ μόνην τὴν φυλακὴν. Προτιμότερον τοῦτο ἀπὸ τὸ κρέμασμα, ἀρκεῖ νὰ με τρέφωσι καλῶς.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Σχικῶ, εἶναι ἀνωφελές. Ἀρκεῖ νὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ τον ἀπαγάγω.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Έχει καλῶς! λάβε τον και ἐπίστρεψον εἰς τὸ Λουῆρον, ὅπου ὑπάγω νὰ προετοιμάσω τοὺς ἡμετέρους φίλους διὰ τὴν αὐριον.

— Ἐγέρθητε, σεβαστέ μοι πάτερ, εἶπεν ὁ Σχικῶ πρὸς τὸν μοναχόν.

— Μὲ σαρκάζει, ἐψιθύρισεν ὁ Γορανφλότος· μοχθηρὰ καρδιά.

— Σήκω, λοιπόν, κτῆνος! ἐπανέλαβε λίαν χαμηλοφώνως ὁ Γασκόνας, ὠθήσας αὐτὸν διὰ τοῦ γόνατος.

— Ἄ! τὸ ἀξίζω! ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ, ἐνθυμεῖται τὰς βασιάνους του, ἐπειδὴ δ' ἐγὼ τῷ ὑπόσχομαι τὴν προστασίαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, λέγει ἐν τῇ συναισθήσει τῆς ἀξίας του: Εἶμαι αὐτῆς ἄξιος!

— Ὁ πτωχὸς διάβολος! περιποιήθητι αὐτὸν καλῶς, φίλε μου.

— Ἄ! ἡσυχάσατε, Μεγαλειότατε! ὅταν ἦναι μαζὺ μου, οὐδενὸς στερεῖται.

— Ἄ! κύριε Σχικῶ! ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος, φίλτατέ μοι κύριε Σχικῶ, ποῦ μὲ ὀδηγοῦσι;

— Θὰ το μάθης μετ' ὀλίγον. Ἐντοσούτω, εὐχαρίστησον τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τέρως ἀδικίας, εὐχαρίστησον Αὐτήν.

— Διατί;

— Εὐχαρίστησον τὸν βασιλέα, σοὶ λέγω.

— Μεγαλειότατε, ὑπετραύλισεν ὁ Γορανφλότος, ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα χαριεστάτη Μεγαλειότης.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, γινώσκω πᾶν ὅτι ἐπράξατε κατὰ τὸ εἰς Λυῶν ταξειδίον σας, κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἐνώσεως καί, ἐπὶ τέλους, σήμερον. Ἠσυχάσατε, διότι θέλετε ἀνταμειφθῆ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.

— Ὁ Γορανφλότος ἐστέναξε.

— Ποῦ εἶναι ὁ Πανοῦργος; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Εἰς τὸν σταῦλον, τὸ δυστυχὲς ζῶον.

— Ὑπαγε νὰ τὸν ζητήσης, ἀνάβα ἐπ' αὐτοῦ και ἔλθε ἐδῶ.

— Ναί, κύριε Σχικῶ.

— Ὁ μοναχὸς ἀπεμακρύνθη ὅσον ἠδυνήθη τάχιον, ἀπορῶν ὅτι δὲν παρηκολουθεῖτο ὑπὸ φυλάκων.

— Τώρα, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, κράτησον μαζὺ σου εἴκοσι σωματοφύλακας και θὲς ἐτέρους δέκα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Κριλλιών.

— Ποῦ πρέπει νὰ ἐξαποστείλω αὐτούς;

— Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς δ' Ανζιού, ἵνα συλλάβωσι και ὀδηγήσωσιν ἐνώπιόν σου τὸν ἀδελφόν σου;

— Διατί;

— Ἴνα μὴ ἀποδράσῃ και δευτέραν φορᾶν.

— Μήπως ὁ ἀδελφός μου;

— Ἐπαθες, ἀκολουθῶν σήμερον τὰς συμβουλὰς μου;

— Ὅχι, ἀπ' ἐναντίας!

— Λοιπὸν, πράξον ὅ, τι σοὶ λέγω.

— Ὁ Ἑρρίκος διέταξε τὸν συνταγματάρχην τῶν Γάλλων φρουρῶν νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸ Λουῆρον.

— Ὁ Κριλλιών, ὅστις δὲν ἠγάπα τὸν δουκά, ἀπῆλθε παραχρῆμα.

— Και σύ; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐγὼ περιμένω τὸν ἅγιόν μου.

— Και θὰ ἐπιστρέψεις εἰς τὸ Λουῆρον;

— Λοιπὸν, μὴς ὦρας.

— Δουτὸν, ἀπέροχομαι.

— Ὑπαγε, τέκνον μου.

— Ὁ Ἑρρίκος ἀπῆλθε μετὰ τῆς λοιπῆς φρουρᾶς.

— Ὁ δὲ Σχικῶ διηυθύνθη πρὸς τὸν σταῦλον, ἐνῶ δ' εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλήν, εἶδε τὸν Γορανφλότον ἐπὶ τοῦ ὄνου.

— Ὁ ἀτυχὴς δὲν ἐσκέφθη κἂν ν' ἀποπειραθῆ ν' ἀποφύγῃ τὴν περιμένουσαν αὐτὸν τύχην.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, εἶπεν ὁ Σχικῶ, λαβὼν τὸν ὄνον ἀπὸ τοῦ ρυτῆρος, ἅς σπεύσωμεν, διότι μᾶς περιμένουσιν.

— Ὁ Γορανφλότος οὐδεμίαν ἀντέταξεν ἐντίστασιν, ἀλλὰ μόνον ἔχυνε τόσα δάκρυα, ὥστε εὐχερῶς ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ, ὅτι, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἐγίνετο ἰσχυρότερος.

— Ὅταν τὸ ἔλεγον, ἐψιθύριζεν, ὅταν τὸ ἔλεγον!

— Ὁ Σχικῶ ἔσυρε τὸν ὄνον, ὑψῶν τοὺς ὤμους.

ΠΣ'

Ὁ Σχικῶ μαντεύει διατί ὁ δ' Ἐπερώνων εἶχεν αἶμα εἰς τοὺς πόδας και οὐχὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν.

— Ὁ βασιλεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λουῆρον, εὔρε τοὺς φίλους του κοιμωμένους βαθέως.

— Προῦχώρησεν ἀθουρύτως πρὸς αὐτούς, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σχικῶ, ὅστις, ἀφοῦ ἔθεσε τὸν μοναχὸν εἰς ἀσφαλὲς μέρος, εἶχεν ἐπιστρέψει παρὰ τῷ βασιλεῖ.

— Ἡ κλίνη τοῦ δ' Ἐπερώνων ἦτο κενή.

— Ἀκόμη δὲν ἦλθεν ὁ ἀσύνητος! ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς· ἅ! ὁ δυστυχὴς! ἄ! ὁ τρελλός! πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ Βουσύ, τοῦ γενναιοτέρου ἀνδρὸς τῆς Γαλλίας και τοῦ μᾶλλον ἐπικινδύνου ἀνδρὸς τοῦ κόσμου και δὲν το συλλογίζεται.

— Τῷ ὄντι, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ν' ἀναζητηθῆ και νὰ ὀδηγηθῆ ἐνταῦθα! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς. Ἐπειτα δὲ νὰ ἔλθῃ ὁ Μιρών· θέλω ν' ἀποκοιμηθῆ τὸν ἄφρονα, ἔστω παρὰ τὴν θέλησίν του. Θέλω ὁ ὕπνος νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ῥωμαλέον και δυνάμενον ν' ἀμυνθῆ.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ θυρωρός, ἰδοὺ ὁ κύριος δ' Ἐπερώνων, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει.

— Τῷ ὄντι, ὁ δ' Ἐπερώνων ἐπανήρχετο εἰς τὸ Λουῆρον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Μαθὼν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ βασιλέως και ὑποπτευθεὶς τὴν εἰς τὸ ὑπνωτήριον ἐπίσκεψίν του, εἰσέδυσεν εἰς τὸν κοινὸν θάλαμον, ἐλπίζων, ὅτι δὲν ἤθελε παρατηρηθῆ.

— Πλὴν, ὡς εἶπομεν, ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ ἡ ἔλευσίς του.

— Ὁ δ' Ἐπερώνων, βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ λαθραίως τὰ βλέμματα τοῦ βασιλέως, ἔστη ἐπὶ τῆς φλῆς; τῆς θύρας τεταραγμένος.

— Ἄ! ἦλθες, ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ἔλθέ, δυστυχῆ, και ἰδὲ τοὺς φίλους σου.

— Ὁ δ' Ἐπερώνων ἐπλησίασεν, ἔφερε τὸ βλέμμα περίξ τοῦ κοιτῶνος και ἐνεύσεν, ὅτι πραγματικῶς εἶδεν.

— Οἱ φίλοι σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος εἶναι συνετοὶ και ἐνόησαν τὴν σημασίαν τῆς αὐριον ἡμέρας· σὺ ὅμως, δυστυχῆ, ἀντὶ νὰ προσευχηθῆς εἰς τὸν Θεόν, ὡς αὐτοὶ ἔπραξαν, τρέχεις εἰς τὰ χαρτοπαικτεῖα και τοὺς οἴκους τῆς ἀσωτίας. Διάβολε! πόσον εἶσαι ὠχρὸς, ὠραῖον πρόσωπον θὰ παραστήσῃς αὐριον, ἀφοῦ ἤδη εἶσαι εἰς τοιαύτην κατάστασιν!

— Ὁ δ' Ἐπερώνων ἦτο, πραγματικῶς, ὠχρότατος, ὥστε ἡ παρατήρησις τοῦ βασιλέως ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐρυθρίασῃ.

— Ἐμπρός, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, κατακλιθῆτι και κοιμήθητι, τὸ θέλω! Ἀλλὰ θὰ δυνηθῆς νὰ κοιμηθῆς;

— Ἐγὼ; ἀπεκρίθη ὁ δ' Ἐπερώνων, ὡς ἐὰν τοιαύτη ἐρώτησις προσέβλεπεν αὐτὸν καιρίως.

— Σ' ἐρωτῶ ἐὰν ἔχῃς καιρὸν νὰ κοιμηθῆς. Ἡξεύρεις, ὅτι ἡ μονομαχία ἔχει ὀρισθῆ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ δὲ τὴν ἀτυχῆ ταύτην ἐποχὴν. ἡ ἡμέρα ἀνατέλλει τὴν τετάρτην ὦραν, εἶναι δ' ἡ δευτέρα ὦρα, ὥστε δύο μόνον ὦραι ὑπολείπονται.

— Ἡ καλὴ χρῆσις δύο ὠρῶν ἀρκεῖ διὰ πολλὰ πράγματα.

— Ὅα κοιμηθῆς.

— Καλλίστα, Μεγαλειότατε.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν το πιστεύω.

— Διατί;

— Διότι εἶσαι τεταραγμένος και σκέπτεσαι τὴν αὐριον. Φεῦ! ἔχεις δίκαιον, διότι ἡ αὐριον εἶναι σήμερον. Πλὴν, παρὰ τὴν θέλησίν μου, μὲ παρασύρει ἡ κρυφία ἐπιθυμία νὰ λέγω, ὅτι ἀκόμη δὲν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πεπωμένην ἡμέραν.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερώνων, ἅς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ κοιμηθῶ, ἀλλ' ἀνάγκη ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ με ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶ.

— Εἶναι ὀρθόν, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Πραγματικῶς δὲ ὁ δ' Ἐπερώνων ἐξεδύθη και κατεκλιθῆ με ἀταραξίαν και μάλιστα μ' εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν ἐθεώρησαν ἐνδειξιν εὐσέωνος ὁ τε βασιλεὺς και ὁ Σχικῶ.

— Εἶναι ἀνδρείος ὡς ὁ Καῖσαρ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Τόσον ἀνδρείος, εἶπεν ὁ Σχικῶ ξέων τὸ οὖς αὐτοῦ, ὥστε, μὰ τὴν τιμὴν μου, δὲν ἐννοῶ πλέον τιποτε.

— Ἰδέ, κοιμάται ἤδη.

— Ὁ Σχικῶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, διότι ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἡ ἀταραξία τοῦ δ' Ἐπερώνων ἐφθανε μέχρι τούτου.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν αἴφνης.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Παρατήρησον.

— Διὰ τοῦ δακτύλου δ' εἶδειξε τῷ βασιλεῖ τὰ ὑποδήματα τοῦ δ' Ἐπερώνων.

— Αἶμα! ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐπάτησεν εἰς αἶμα, τέκνον μου. Τί ἀνδρείος!

Ὅτι ἡ Δικαιοσύνη πολλάκις καταδικάζει ἀθώους, οὐδείς πιστεύομεν, ἀμφισβητεῖ, διότι ἐν τοῖς Δικαστικοῖς Χρονικοῖς ἀπαντᾶσι πλεῖστα ὅσα παραδείγματα ἀθῶων καταδικασθέντων, ἐξ ὧν τὸ μᾶλλον γνωστὸν τὸ τοῦ δυστυχῆ Φορναρέττου (μικροῦ ἀρτοποιοῦ), ὅστις προσηγάθη ὀλοκαυτῶμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀθωότητος. Ὁδηγῶν οὗτος νυκτα τινὰ τὸν ὄνον του πεφορτωμένον κόφινον ἀρτων, εὗρε καθ' ὄδον ὡραίαν θήκην ἐγχειριδίου, ἣν λαμβάνει καὶ θέτει εἰς τὴν ζώνην του. Προχωρεῖ, πλὴν προσκόπτει ἐπὶ τινος ἀντικειμένου κύπτι, καὶ βλέπει ἄνθρωπον κατὰ γῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ περιπόλος, διερχομένη ἐκεῖθεν τυχαίως, συλλαμβάνει αὐτὸν ἐξετάζοντα τὸ πτόμα. Ἐρῶνός δὲ ἐπ' αὐτοῦ γενομένης εὐρίσκειται ἡ θήκη, ἣτις ἦτο αὐτῆ ἐκείνη τοῦ εἰσέτι ἐν τῷ στήθει τοῦ ἀσπαίροντος θύματος ἐμπεπηγμένου ἐγχειριδίου. Αἱ ἀποδείξεις αὐταὶ συνέτειναν ὅπως ὁ Φορναρέττος καταδικασθῆ εἰς θάνατον. Πολὺς χρόνος παρήλθε καὶ ἡ ἀθωότης τοῦ καταδικασθέντος Φορναρέττου ἀπεδείχθη τρανότατα, πλὴν εἰς μάτην! ὁ ἀθῶος δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τοῖς ζῶσι, ὡς δὲν ὑπῆρχε καὶ ὁ ἥρωος τοῦ κατωτέρω καταχωριζομένου ἱστορικοῦ διηγήματος δυστυχῆς Βερνάρδος. Ὁλίγου δεῖν δὲ καὶ ὁ ἐπὶ φόνῳ καὶ ληστεία καταδικασθεὶς στρατιώτης τὴν αὐτὴν τύχην τῷ Φορναρέττῳ ἠθέλην ὑποστῆ, ἂν περιστάσεις ἀλλοτρίαι δὲν ἀπεδείκνυον τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ, προλαβοῦσαι τὸν ἄξιον θάνατον.

Σ. Τ. Δ.

ΑΘΩΙΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Δὲν παρήλθον πολλὰ ἔτη, ἀφ' οὗτου ἐν τῇ πόλει Μ* ἡμέραν τινὰ πικρετηρεῖτο ἀσυνήθης κίνησις.

Στρατιώτης τῆς φρουρᾶς κατεδικασθῆ ἐπὶ φόνῳ καὶ ληστεία εἰς θάνατον, ἡ δὲ ἐκτέλεσις θὰ ἐγένετο τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, ἂν κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν διαταγῆ τοῦ Ἡγεμόνος δὲν μετέβαλλε τὴν κεφαλὴν ποινὴν εἰς ἰσόβια δεσμά. Ὁ στρατιώτης οὗτος πολλάκις κατεδικασθῆ εἰς διαφόρους ποινάς. Αἱ ἐνδείξεις πᾶσαι ἦσαν κατ' αὐτοῦ. Ἐντὸς τοῦ στρώματος του εὐρέθη ἡ μάχαιρα, δι' ἣς διεπράχθη ὁ φόνος, οἱ δὲ μάχιμοι ἐνόρκως κατέθεσαν ὅτι πολλάκις εἶδον αὐτὸν νὰ πορεύεται, τῆς νυκτὸς προκεχωρημένης, καὶ κρυφίως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δολοφονηθέντος καὶ ὅτι βραδύτερον, ἔν τινι ξενοδοχείῳ ἠθέλησε νὰ ἀλλάξῃ χρυσοῦν νόμισμα, ὅπερ, ἀναμφιβόλως, ἀνήκεν εἰς τὸ θῦμα. Ὁ κατηγορούμενος ὅμως στρατιώτης ἠρνεῖτο ἐπιμόνως.

Ἡ διαδικασία ἐξηκολούθησεν ἐπέκεινα τοῦ ἔτους, οἱ δικαστικότεροι δὲ δικασταὶ δὲν κατέληξαν εἰς ὠρισμένον ἀποτέλεσμα. Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ προσαγάγῃ τὴν ἐλαχίστην τῆς ἀθωότητός του ἀπόδειξιν, πλὴν ἐξηκολούθει ἐπιμόνως νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο ἀθῶος. Οἱ ἐνόρκοι, πεπεισμένοι περὶ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ ἐκ τε τῶν ὠρισμένων τῶν μικρῶν καταθέσεων καὶ τῶν βχυρτάτων ἀποδείξεων, παμφηφει σχεδὸν ἀσφάνθησαν περὶ τῆς ἐνοχῆς του, καταδικάσαντες αὐτὸν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Ὁ Ἡγεμὼν ὅμως δὲν ἐπέτρεψε τὴν καταδίκην ἀνθρώπου, εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦ ὁποίου οὐδεὶς αὐτόπτης παρέστη μάρτυς καὶ μετέβαλε τὴν θανατικὴν ποινὴν, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, εἰς ἰσόβια δεσμά.

Πολὺς ἐγένετο λόγος παντοῦ περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, ἐν τινι δὲ ξενοδοχείῳ — ἔνθα πολλοὶ ἦσαν οἱ θαμῶνες, ἐν οἷς καὶ διάφοροι ἀπόστρατοι καὶ ἐνεργεῖα ἀξιωματικοί, νομικοὶ τινες καὶ ἄλλα δια-

κεκριμένα πρόσωπα —, ζωνρῶς συνεζητεῖτο ἡ ὑπόθεσις. Οἱ πλεῖστοι τούτων ἦσαν πεπεισμένοι περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ στρατιώτου, καὶ τινες μάλιστα παρεπονοῦντο ὅτι ὁ Ἡγεμὼν μετέβαλε τὴν ποινὴν του.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς πᾶσαι αἱ ἐνδείξεις ἠνωμέναι δὲν ἀκοῦσι νὰ ἀποδείξωσι τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, καὶ πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος ὑποστῆ τὴν τελευταίαν ποινὴν, ἀνάγκη πάντοτε νὰ περιμένωμεν.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐλέγχθησαν μετὰ βροντῶδους φωνῆς ὑπὸ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, ἀπομάχου συνταξιούχου, ἡρωατηριασμένου, καὶ πασῶν τῶν μαχῶν τῆς αὐτοκρατορίας μετασχόντος. Πάντες ἐσίγησαν, ὁ δὲ ταγματάρχης ἐξηκολούθησεν:

— Ἐγὼ αὐτὸς ὑπῆρξα μάρτυς τοῦ θανάτου ἀνθρώπου ἀθῶου, ὡς μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐμάθομεν.

Αἱ σοβαρὰ ἐκείναι λέξεις τοῦ γέροντος στρατιώτου διήγειραν τὴν γενικὴν περιεργίαν τοῦ νὰ μάθωσι τὸ γεγονός, οὗτος δ' ἐν μέσῳ ἀπολύτου σιγῆς, ἤρχισεν οὕτω.

* *

«Μετὰ τὴν αἱματηρὰν μάχην τοῦ Λ*** μετὰξὺ τῶν πληγωθέντων ὑπῆρχον δύο νεκροὶ ἀξιωματικοί, τοὺς ὁποίους διὰ μόνου τοῦ βαπτιστικοῦ αὐτῶν ὀνόματος θὰ καλέσω, ἀποσιωπῶν τὸ ἐπώνυμον αὐτῶν χάριν ἀθροφροσύνης πρὸς τὰς οἰκογενεῖας των. Ὁνομάζοντο Κάρολος καὶ Βερνάρδος. Ἦσαν ἀμφότεροι τέκνα ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ὁ πρῶτος τῶν ὁποίων ἦτο στρατηγὸς ἀπόστρατος.

Ὁ Κάρολος, ἦτο ἀνδρεῖος ἀξιωματικός, εὐφυῆς, πληγωθεὶς εἰς τὸν ὦμον καὶ παρὰ πάντων ἀγαπώμενος· ἐπὶ τοῦ Βερνάρδου ὅμως, βαρέως εἰς τὸν πόδα πληγωθέντος, μέγιστα ὑπῆρχον ὑπόνοιαι, ὡς πρὸς τὸν παρελθόντα βιον του. Ἐλεγον ὅτι ἀπεπέμφθη ὑπηρεσίας τινός, ὡς ἀδιόρθωτος χαρτοπαίκτης καὶ κατάφορτος ἐκ χρεῶν· πλὴν ταῦτα ἦσαν φῆμαι καὶ οὐδὲν πλέον, ὁ Βερνάρδος ἐπολέμησεν ἀνδρείως καὶ μάλιστα ἔλαβε καὶ τὸν Σταυρὸν τῆς Τιμῆς.

Τοὺς δύο πληγωθέντας μετεκόμισαν εἰς μικρὰν τινα πολίχνην, καὶ ἔθεσαν αὐτοὺς εἰς ἕν δωματίον. Ἦσαν ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους, πλὴν εὐρεθέντες ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἀμφότεροι πληγωμένοι, ἐσχέτισθησαν.

Ὁ Κάρολος ἠδυνήθη νὰ ἰαθῆ πρῶτος, φέρων ὅμως ἐκ τοῦ τραχήλου ἀνηρημένον τὸν βραχίονα, καὶ ἐνεπιστεῦθη τῷ Βερνάρδῳ ὅτι δὲν ἄφινε τὸ δωματίον, κηθὸν ἐφρσε μεθ' ἐαυτοῦ 280 νεόκοπα *scakium* ἐντὸς δωματίνης ζώνης περιβαλλούσης τὴν ὀσφύν αὐτοῦ. Τῷ ἀπέβαινε δὲ τὸ βάρος τοῦτο λίαν ὀχληρὸν καὶ δὲν ἐγνώριζε ποῦ νὰ κρύψῃ αὐτά, διότι ἐν τῷ δωματίῳ οὐδὲν ἀσφαλὲς μέρος ὑπῆρχεν.

— Ἴδου τί νὰ κάμετε, Κάρολε, τῷ εἶπεν ὁ Βερνάρδος, βάλετε τα ἐδῶ ὑποκάτω εἰς τὸ στρώμα μου, ἀλλὰ πρῶτον κλείσατε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα

μὴ μᾶς ἴδῃ κανεὶς. Ἐδῶ θὰ εἶνε εἰς ἀσφάλειαν. Θὰ τὰ προσέχω ὡς ἂν ἦσαν ἰδικά μου — καὶ εἴθε νὰ ἦσαν — ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε· μόνον πείσμονες πιστωταὶ μὲ περικυκλοῦσιν. Τὸ σῶμά μου δυστυχῶς μὲνει καρφωμένον ἐπάνω εἰς τὸ στρώμα καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὰ ἐγγίση, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσω.

Ὁ Κάρολος συνήνεσε καὶ ἔκρυψεν εἰς τὸ στρώμα τὸν μικρὸν θησαυρὸν του. Οὐδεὶς, πλὴν τοῦ Βερνάρδου, ἐγνώριζεν ὅτι συνέβη, οὐδεὶς εἶδεν αὐτοὺς κρύπτοντας τὰ χρήματα. Ὁ Κάρολος, ἀναρρώσας ἐντελῶς, ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀπέλθῃ καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν του.

Ἐπορεύθη λοιπὸν ἵνα ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἔτι κληνῆρη Βερνάρδον, εὐχόμενος αὐτῷ ταχεῖαν ἀνάρρωσιν, καὶ παρακαλέσας συγχρόνως αὐτὸν ἵνα μεταποισθῆ ὀλίγον καὶ λάβῃ τὰ εἰς τὸ στρώμα εὐρισκόμενα χρήματά του· τοῦτο ἔπραξεν ὁ Βερνάρδος, καίτοι λίαν ἐνοχληθεὶς. Ὁ Κάρολος ἔρευναξ, ἀλλὰ φεῦ! τὰ χρήματα δὲν ὑπῆρχον.

— Διάβολε! τί; θέλεις νὰ μὲ φοβήσῃς, Βερνάρδε, τῷ λέγει, πλὴν αἱ ἀστειώτητες αὐταὶ δὲν μοὶ ἀρέσκουν.

— Οὐδὲ εἰς ἐμέ, ἐρεύνησον ἐκ νέου καὶ θὰ εὕρῃς τὰ χρήματά σου.

— Ἄς ἐρευνησωμεν.

Ἡρεύνησε καὶ πάλιν, πλὴν εἰς μάτην.

Ὁ Βερνάρδος ἤρχισε τότε νὰ ἀνησυχῇ· ἐδέησε δὲ στρατιωτᾶι τινες νὰ τὸν μετακομίσωσιν εἰς ἄλλην κλίνην, ἵνα καλλίτερον ἐρευνησῶσι, πλὴν τὰ πάντα ἦσαν ἀνωφελῆ. Τὰ χρήματα δὲν ὑπῆρχον. Καταληφθεὶς δὲ τότε ὁ Βερνάρδος ὑπὸ μεγίστης ἀδημονίας, εἶπε:

— Σοῦ διδῶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, Κάρολε, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτε ἐξ ὧων συμβαίνουσι, καὶ σὰς ὀρρίζω νὰ μὴ πιστεύσητε ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἐνοχος τοιαύτης μυσαρᾶς πράξεως, καίτοι, ὁμολογῶ, ὅτι τὰ πράγματα μὲ καταδικάζουσιν.

Ὁ Κάρολος ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς καὶ ὠργισμένος ἐγκατέλιπε τὸ δωματίον.

Τὴν ἐπιούσαν ἦλθε ἵνα μὲ συμβουλευθῆ. Δὲν ἐγνώριζον τί νὰ τῷ εἶπω· δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῶ ὅτι ὁ Βερνάρδος ἔκλεψε, καὶ ὅμως ἡ πράξις ἦτο ἀποδεδειγμένη. Συνεβούλευσα αὐτὸν νὰ πορευθῶμεν παρὰ τῷ στρατηγῷ μας, ὅστις ἀκούσας τὸ γεγονός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ διέταξε νὰ λάβω πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς του ἐκ τοῦ τάγματος, εἰς ὃ ὑπηρετεῖ ὁ Βερνάρδος. Ἐγραψα αὐθαρῆ καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας εἶχον ἐπιστολήν. Ἴδου αὐτολεξεὶ τί περιεῖχεν:

Ὁ Βερνάρδος ἦτο γενναῖος καὶ καλὸς ἀξιωματικός, πλὴν χαρτοπαίκτης καὶ κατάφορτος χρεῶν, διὸ ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας τοῦ τάγματος. Τώρα ὅμως φαίνεται ὅτι ἠλλάξε ζωὴν, διότι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπέστειλε πρὸς τινὰ ἀξιωματικὸν τὴν ἐξόφλησιν τῆς παλαιᾶς ἐν τῷ χαρτοπαίγνιφ ὀφειλῆς του διὰ 30 χρυσῶν νεοκόπων *scakium*.

Ὅτε ὁ στρατηγὸς ἀνέγνω τὴν ἐπιστολήν ταύτην, αἱ ὑπόνοιαι του ἠῤῥησαν, κυρίως δὲ ἐνεποίησεν αὐτῷ μεγίστην ἐντύ-

πωσιν ἢ ἀποστολὴ τῶν *τσεκινίων* πρὸς πληρωμὴν παλαιοῦ χρέους, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ χρήματα δὲν τῷ ἐπερίσσευον. Ἀναλαμβάνω λοιπὸν νὰ πορευθῶ παρὰ τῷ Βερνάρδῳ, τὸν ὅποιον πολὺ ὀλίγον ἐγνώριζον, ὅπως συνδιαλεχθῶ μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Μὲ ἐπεφόρτισε δὲ ὁ Κάρολος νὰ εἶπω αὐτῷ ὅτι θὰ ἐνόμιζε τὴν πράξιν αὐτοῦ ὡς μὴ γενομένην ἂν δι' ἀποδείξεώς του παρεδέχετο ὅτι παρέλαβε τὸ ἀπολεσθὲν ποσὸν ὡς δάνειον, ἐξοφληθσομένον κατὰ διαφόρους δόσεις. Μετὰ περισσοτέρας ἀβροφροσύνης δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ προσενεχθῆ.

«Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἐντολὴ αὕτη ἦτο πολὺ δυσάρετος δι' ἐμέ, ἐν τούτοις ἐπορεύθην πρὸς τὸν Βερνάρδον.

Ἡ κατάσταση τῆς υἱείας του εἶχε πολὺ βελτιωθῆ· ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλίπη τὴν κλίνην καὶ στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας νὰ περιπατῆ ὀλίγον. Μετὰ τινὰς τυπικὰς ἐρωτήσεως περὶ τῆς υἱείας του, εἶπον αὐτῷ ὅτι ἐπεφορτίσθη παρὰ τοῦ Καρόλου ἂν τὸν παρακαλέσω νὰ κρατήσῃ τὰ 280 *τσεκινία* ὡς δάνειον.

«Ὡς μόνον ἀπάντησιν καὶ μάλιστα ἀρκούντως ἀγροίκως, παρ' αὐτοῦ ἔλαβον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ πῶς ἐχάθησαν τὰ χρήματα ἐκεῖνα, καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνχάσῃ τὸ χρέος.

Ἐγάρχει ὅμως περίστασις βαρέως κατηγοροῦσα ὑμᾶς — τῷ εἶπον—εἶνε δὲ αὕτη ἢ πρὸ μικροῦ ἀποστολῆ 30 χρυσῶν νεοκόπων *τσεκινίων*, πρὸς τινὰ ἀξιωματικὸν εἰς ἐξόφλησιν παλαιοῦ ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ χρέους.

Ὁ Βερνάρδος ἐφάνη παραχθὲς εἰς τοὺς λόγους μου ἐκείνους καὶ με ὀργῆν,

«—Λοιπὸν ἐν ἀγνοίᾳ μου, εἶπεν, ἔγιναν μυστικαὶ ἀνακρίσεις! Εἶνε προσβολή, τὴν ὁποίαν θὰ ἐδικησῶ διὰ τοῦ ξίφους μου μόλις θεραπευθῶ.

«—Σκέφθητε καλῶς, κύριε ἀξιωματικέ, ἀπεκρίθη, αἱ πληροφορίες ἐλήφθησαν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἀκριθείας, κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ ἡμῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου βεβαίως δὲν θὰ θελήσητε, οὐδὲ θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐδικηθῆτε... Καλλίτερον θὰ ἦτο ἂν ἐδικαιολογεῖτε τὴν ἀποστολὴν τῶν νεοκόπων *τσεκινίων*.

Μετὰ τινὰ διαταγῶν μοι ἀπεκρίθη ὅτι ἀξιωματικοὶ τινες Κοζάκοι, μεθ' ὧν ἐσχετίσθη ἐν καιρῷ τῆς ἐκστρατείας, διελθόντες ἐκεῖθεν, τὸν ἐπεσκέφθησαν, καὶ παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ παίξῃ *Φαραῶ*, ὅπερ μετὰ δυσαρρεσκείας ἐπραξε, διότι εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ μὴ παίξῃ πλέον καὶ ὅτι τοὺς ἐκέρδισεν ὅσα *τσεκινία* εἶχον, ἐξ ὧν ἐπεμψε τὰ τριάκοντα τῷ πιστωτῇ του.

Τὴν διήγησιν ταύτην, ἀληθῆ ἢ μὴ, εὐχαρίστως μετέδωκα πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν Κάρολον, οἵτινες δὲν ἐφάνηκαν εὐχαριστημένοι ἐξ αὐτῆς.

Ἐκάλεσα τότε κρυφίως τὸν ὑπνέρτην τοῦ Βερνάρδου, καλὸ *διαβολάκι*, ὡς ἔλεγον ὅλοι, καὶ πρὸς τὸν ὅποιον, ἀγνοῶ διααί, ἐκ πρώτης ὄψεως ἤσθάνθη ἀντιπάθειαν. Τὸν ἠρώτητα διατί ἀφῆκε νὰ εἰσέλθωσι Κοζάκοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυ-

ρίου του, ἐνῶ ἠδύνατο ἐκ τούτου νὰ χειροτερεύσῃ ἢ κατὰστασις τῆς υἱείας του.

«Μοὶ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, καίτοι οὐδέποτε ἄφινε τὴν οἰκίαν, ἐκτὸς ὅτε ἐπεμπεν αὐτὸν ὁ κύριός του, καὶ τοῦτο συνέβαινε συχνά, ὅπως φέρῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπιστολάς, αἵτινες περιεῖχον χρήματα.

«Ταῦτα πάντα ἀκούων ὁ στρατηγὸς ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

«Τότε εἶπομεν τὰ πάντα εἰς τὸν θεραπεύοντα τὸν Βερνάρδον ἱατρόν, ἄνδρα πεπαιδευμένον καὶ ἐντιμον. Καὶ οὗτος εἶπεν ὅτι ὁ Βερνάρδος πολλάκις προσεπάθησε νὰ τὸν ἀπατήσῃ καὶ ὅτι ὁ χαρακτήρ του δὲν τῷ ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην, ἐξέφρασε δὲ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐρευνησῇ τὰ πράγματα τοῦ τὴν νύκτα, ὅτε οὗτος θὰ ἐκοιμᾶτο· ἐρευνήσαντες κρυφίως αὐτὰ εὑρόμεν ἐντὸς παλαιᾶς περικνημίδος εἰκοσι νεόκοπα *τσεκινία*. Τὸ περιττίσον αὐτὰ χαρτίον ἦτο ἰδιοχείριος ἐπιστολὴ τοῦ Καρόλου, ὅστις ἐνεθυμεῖτο καλλίστα ὅτι δι' αὐτῆς περιετύλιξε τὰ χρήματα.

Μετὰ τὰς τιαυτάς ἐνδείξεις ἀδύνατον μοι ἦτο νὰ πιστεύσω πλέον εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ Βερνάρδου, ὅσῳ καὶ ἂν ἐλυπούμην νὰ κατηγορήσω ἀξιωματικὸν ἐπὶ κλοπῆ.

Ἐγνωστοποιήσαμεν ἐπομένως τὸ γεγονός εἰς τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματος αὐτοῦ, ὅπερ μετὰ μεγίστης αὐστηρότητος ἐξετάσαν πάσας τὰς περιστάσεις, ἀπεφάνθη ὁμοφώνως ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ συνυπηρετῆ μετὰ τοῦ Βερνάρδου, καθότι μέγισται ἦσαν αἱ κατ' αὐτοῦ ἐνδείξεις ὡς ἐνόχου κλοπῆς. Τὴν ἀπόφασιν ἄλλως τε ταύτην περιεμέναμεν καὶ ἡμεῖς, πλὴν ὁ στρατηγός, ὁ ἀρχαῖος συστρατιώτης καὶ φίλος τοῦ πατρὸς τοῦ Βερνάρδου, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα καὶ πολλάκις συγκινημένος ἀνέκραξε: «Δυστυχῆς πατήρ! Δυστυχῆς πατήρ! Ὅποια τρομερὰ πληγὴ δι' αὐτόν... Προσέξατε, ὁ Βερνάρδος ἔ' αὐτοκτονήσῃ», μὰς προσέθηκεν.

Ἀνέλαβον νὰ γνωστοποιήσω τῷ Βερνάρδῳ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματος του, καὶ τῷ ἐπέβαλον ἵνα αὐθωρεῖ ζητήσῃ τὴν παραίτησίν του, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει βιαίως οὗτοι θὰ τὸν ἀπέβαλλον. Ἐκκστος δὲ ἄς συλλογισθῆ ὁποῖον διαθήμα εἶνε τοῦτο δι' ἀξιωματικόν, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου!

Μετὰ δυσαρρεσκείας ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βερνάρδου, ἵνα ἐκπληρώσω τὴν ἐντολὴν ταύτην. Εὑρον αὐτὸν καθήμενον παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἀναγινώσκοντα ἢ πληγῆ του εἶχεν ἤδη θεραπευθῆ, μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἀνελάμβανε τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἦτο φαῖδρος καὶ ἡρεμος, διότι ἠγνόει τὰ πάντα. Τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υἱείας του, εἶτα δὲ συντόμως καὶ μετὰ στρατιωτικῆς εὐσταθείας τῷ ἐγνώρισα τὴν ἀπόφασιν τοῦ σώματος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματος του.

Οὐδέποτε εἶδον φυσιογνωμίαν τόσοσιν ταχέως ἀλλοιωθεῖσαν. Ἐμείνεν ὡς ἀπολι-

θωθεῖς, ὠχρίασεν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐξωγκώθησαν. Κατέστη ἀναυδὸς ἐπὶ μικρὸν ὑπὸ τοῦ τρόμου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὅτε ἠδυνήθη ν' ὀμιλήσῃ, ἀνέκραξεν:

«—Ὁχι, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον· ἀκυλύτως ἀδύνατον· διώκομαι ἐκ τοῦ τάγματός μου φέρων τὸ στίγμα ἀτίμου κλοπῆς! Θεέ μου! εἰς ἐμέ ἀποδίδουσι τοιοῦτον αἰσχρὸς;

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὸν τόνον τῆς φωνῆς, δι' ἣς ὁ δυστυχῆς Βερνάρδος ἐπρόφερε τοὺς λόγους ἐκείνους. Ἐγὼ αὐτὸς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπίστευσα εἰς τὴν ἀθωότητά του—καίτοι πρότερον συνεμεριζόμεν τὰς ὑπονοίας τῶν ἄλλων—διότι μόνον ἀθῶος ἠδύνατο νὰ ὀμιλῇ οὕτω.

Συγκινήσεις ὑπὸ τῆς θέας τῶν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀφθόνως ρεόντων δακρύων, δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ τὸν συμβουλεύσω νὰ ζητήσῃ τὴν παραίτησίν του, λόγῳ υἱείας, καὶ νὰ καταταχθῆ ὡς ἀπλοῦς ἐθελοντῆς ὑπὸ ἄλλο ὄνομα εἰς τάγμα τι, ἵνα λάθῃ μέρος εἰς τὴν ἐπιεικῆ μένῃ μάχην.

Δὲν μοὶ ἀπήντησε· μοὶ ἐνευσεν ὅμως ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος. Ἐναγωνίως περιέμενον τὸ πέρας τῆς ἐπιπόνου ἐκείνης συνεντεύξεως, καὶ ἀπῆλθον ὑποσχεθεῖς αὐτῷ ὅτι τὴν ἐπομένην ἡμέραν θὰ τὸν ἐπανέβλεπον διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡμῖν λίαν πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθωότητός του.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ὡρῶν στρατιώτης τις ἔδραμε λέγων μοι ὅτι ὁ ὑπάσπιστής Βερνάρδος ἠτύοκτόνησεν. Ἐδραμον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βερνάρδου, καὶ ἐν τῷ κήπῳ εὑρον νεκρὸν τὸν δυστυχῆ νέον, πλησίον του δὲ πιστόλιον. Ὁ στρατηγὸς ἐμάντευσε! Διέταξα ἀμέσως καὶ μετεκόμισαν τὸ πτώμα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εὑρον ὀγκώδη φακέλλον πρὸς με διευθυνομένον. Ἀποσφραγίσας αὐτὸν ἀνέγνων τὴν ἐξῆς πρὸς με ἀπευθυνομένην ἐπιστολήν:

«Ὅταν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιέλθῃ εἰς χεῖρας Ἰγῶν, θὰ εὐρίσκωμαι ἤδη ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου Κριτοῦ, ὅστις ἴσως με δικάσῃ μετ' ἐπεικειᾶς μείζονος ἐκείνης, μεθ' ἣς ἐδικάσθη ἐπὶ γῆς. Κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου μου στιγμῆς σὰς δίδω καὶ πάλιν τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι εἶμαι πάντῃ ἀθῶος τῆς αἰσχρᾶς ἐκείνης κλοπῆς, καὶ οὐδὲ κἀν ἰδέαν ἔγω ποῦ δύνατόν νὰ εὐρίσκωνται τὰ χρήματα ἐκεῖνα. Ἐγὼ αὐτὸς βλέπω ὅποια ἰσχυρὰ ὑπόνοια ἐμελλε νὰ πῆσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἐνόσῃ ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ τάγματός μου δὲν ἠδύνατο νὰ πράξωσιν ἄλλως· διὸ συγχωρῶ αὐτοῖς τὸ αὐστηρὸν τῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἀθωότης μου, ἐλπίζω, ταχέως θὰ ἔλθῃ εἰς φῶς· ἀλλὰ τὸ ὑφιστάμενον αἰσχρὸς πολὺ με καταθλίβει, καὶ διὰ τοῦτο αὐτοκτονῶ». Σὰς παρακαλῶ νὰ διαβιβάσητε τὰς ἐσωκλείστους ἐπιστολάς πρὸς τε τὸν γέροντα πατέρα μου, πρὸς τὸν ὅποιον, ὡς λέγει, πάντοτε ἴλας μόνον παρέσχον, καὶ πρὸς τὴν σύζυγόν μου—Χαίρετε. Ἰγῶς ἐστὲ ὁ ὑπερασπιστῆς μου μέχρις οὗ πλήρης ἀποδείχῃ ἢ ἀθωότης μου».

Πόσον συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης φαντάζεσθε, κύριοι· τὰ δάκρυα ἔρρεον κρουνηδὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ οὐδὲ ὅπως ἐπὶ τούτῳ ἠσχυνομένην.

Διέταξα νὰ σφραγίσωσιν ὁ, τι ἀνῆκεν εἰς τὸν αὐτοκτονήσαντα. Ἐνῶ δὲ περὶ τούτου ἀσχολούμεθα, κρότος ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἠκούσθη, αἶφνης δὲ βλέπομεν κατερχομένην ἐξ αὐτῆς νεαρὰν τινὰ κυρίαν, χαρρίσσαν καὶ εὐγενῆ, πλὴν ὠχράν, συγκινημένην καὶ με κόμην ἄτακτον. Παρηκολούθει αὐτὴν κυρία τις προβεδνηκυῖα.

Προέβην εἰς προὔπαντήσιν αὐτῶν, ἐμποδίζων συγχρόνως τὴν εἰσοδὸν ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου ὑπῆρχε τὸ πτώμα.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ἀνέκραξε μετ' ἀπελπισίας ἡ νεαρὰ κυρία, ὅ, τι μοι εἶπον ἐδῶ εἰς τὸ χωρίον ;

» Πρὶν ὅμως δυνηθῶ νὰ ἀπαντήσω, εἶδεν ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς Βερνάρδου.

« Ὁξυτάτην τότε ἔρρηξε κραυγὴν, μέγχι τῆς ψυχῆς μου εἰσδύσασαν, με ἀπώθησε δ' ὑπερανθρώπου δυνάμειος καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ δωμάτιον, ἔνθα, εἰσελθούσα ἐνηγκαλίσθη μετὰ νευρικῆς παραφορᾶς τὸν νεκρὸν, καταφιλοῦσα τὰ ψυχρὰ αὐτοῦ χεῖλη, καὶ κραυγάζουσα διὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς : « Βερνάρδε, προσφιλῆς μου Βερνάρδε, σὺ αὐτοκτόνος ; καὶ πῶς ἠδυνήθης νὰ μοι παράσχῃς τοιαύτην λύπην ! »

» Ἡ γραῖα συνοδὸς δακρυρροοῦσα μοι διηγήθη, ὅτι ἦτο χήρα ἀξιωματικοῦ, καὶ θεῖα τῆς συζύγου τοῦ Βερνάρδου, μαθοῦσαι δὲ ἀργὰ τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ Βερνάρδος ἐπληγώθη, ἔσπευσαν, ὅπως τῷ παράσχῃσι τὰς δεούσας θεραπείας. Φαντάσθητε τὴν φρικώδη ἀγωνίαν των ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ συμφορᾷ.

» Τὴν νεαρὰν χήραν ἀπεμάκρυνε τοῦ νεκροῦ διὰ τῆς βίας ἡ θεῖα αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲ εἶδε τὴν πρὸς αὐτὴν διευθυνομένην ἐπιστολήν, ἣν τρέμουσα ἀπεσφράγισε, καὶ ῥίψασα τὸ βλέμμα ἐν αὐτῇ,

— Κατηγορήθης, Βερνάρδε μου, ὡς κοινὸς κλέπτης ; ἀνέκραξε. Κατάρρα, αἰωνία κατάρρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὄλων ἐκείνων, οἵτινες τοιοῦτον σοὶ ἐπέρριψαν αἴσχος !

» Εἶτα σπαραξικαρδίον ἐκπέμψασα κραυγὴν, ἔπεσε καταληφθεῖσα ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν, συνοδευομένων ὑπὸ σαρδωνικοῦ γέλωτος.

» Δὲν θὰ σὰς περιγράψω τὰς βασάνους, ἃς ἡ δυστυχὴς ὑπέστη. Ἄρκει νὰ σὰς εἶπω μόνον ὅτι μετὰ τινα ἔτη ἀπέθανεν ἐν τῷ φρενοκομείῳ παράφρων.

» Ἀφοῦ ἐνεταφιάσαμεν μετὰ πάσης στρατιωτικῆς πομπῆς τὸν νεκρὸν, ἡ πρώτη μου φροντίς ὑπῆρξε νὰ τελειώσω τὰς ὑποθέσεις μου καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο μέρος. Ὡς ἐν παρόδῳ δὲ προσθέτω ὅτι ὀλίγας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ὄρας ἔλαβον τὸ πτύχιον, δι' οὗ ὁ ἀτυχὴς Βερνάρδος ἀνεκρῦσσετο ἱππότης διὰ τὴν γενναϊότητα, ἣν ἔδειξεν ἐν τῇ τελευταίᾳ μάχῃ !

» Ἐνεκεν τοῦ ἐξακολουθοῦντος πολέμου ἡ λυπηρὰ ἱστορία ἐλησμονήθη· πλὴν ὁ ἀξιωματικὸς Κάρολος, ὅστις ἐπολέμει ἀνδρείως, διὸ καὶ ἐνδόξως ἠμείφθη, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὴν προτέραν του ἡρεμίαν. Ἐφαίνετο μελαγχολικὸς, εἰς δὲ τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τῶν συστρατιωτῶν αὐτοῦ δὲν ἀπεκρίνετο. Μετὰ τινα χρόνον, εὐρισκόμενος μόνος μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ κήπῳ τῆς οἰκίας, ἐν ἣ ἔσκηνοῦμεν, αἶφνης με ἠρώτησεν :

— Εἰπέ μου φίλε, πιστεύεις εἰς τὰ ὄνειρα καὶ εἰς τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφανίσεις τῶν πνευμάτων ;

» Ἐκθαμβὸς παρετήρησα αὐτὸν καὶ ἠγνόουν τί νὰ τῷ ἀπαντήσω.

— Ἡ ἐρώτησίς μου σὲ ἐκπλήττει ; ἐξηκολούθησε, καὶ ὅμως καθ' ἑκάστην ταράσσομαι ὑπὸ τῆς ἰδέας αὐτῆς. Βλέπεις, ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἡμέρας ἐκείνης τῆς κλοπῆς, καὶ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ Βερνάρδου, δὲν ἔχω οὐδὲ μίαν στιγμὴν ἡσυχίας. Τὸ φάσμα αὐτοῦ ἐμφανίζεται καθ' ἑκάστην νύκτα καὶ νομίζω ὅτι μοὶ κραυγάζει : « Κατεδικάσθη, ἀλλ' ἤμην ἀθῶος, ἡ δὲ κατηγορία σου μοὶ ἐπήνεγκε τὸν θάνατον ! Ἄπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παρὰ τὰς κκουχίας καὶ τοὺς κόπους τοῦ πολέμου, δὲν δύναμαι νὰ εὕρω ὄραν ἀναπαύσεως. . . . Καὶ ὅμως σοὶ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι εἶπον τὴν ἀλήθειαν, ἀκριβῶς, ἂν καὶ πείθωμαι ἤδη ὅτι ὁ Βερνάρδος ἦτο ἀθῶος, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ αἰτιὸς τοῦ θανάτου του.

» Προσεπάθησα νὰ τὸν καθησυχάσω λέγων αὐτῷ ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκόν του, καθότι αἱ περιστάσεις ἀπεδείκνυον τοῦτο, πλὴν δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ ὅτι οἱ λόγοι του σοβαρὰν καὶ βαθεῖαν μοὶ ἐνεπίησαν ἐντύπωσιν.

» Ἐνῶ εἰσέτι συνδιελεγόμεθα, διαταγῇ ἔφθανε νὰ ἀναχωρήσωμεν, καθότι μεγάλη μάχη ἔμελλε νὰ συγκροτηθῇ τὴν ἐπιούσαν. Μόλις ἐπρόφθασα νὰ τῷ θλίψω τὴν χεῖρα, προησθάνθη δὲ ὅτι δὲν θὰ ἐπανεβλεπον τὸν ἀτυχῆ Κάρολον. Καὶ πράγματι, ἐν τῇ μάχῃ ἐκείνῃ εὗρε τὸν ἐνδοξον τοῦ στρατιώτου θάνατον.

» Ὀλίγας πρὸ τῆς πάλης στιγμᾶς μοὶ ἔγραψε διὰ μολυβδοκονδύλου εἰς τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ὅμως ἔλαβον μετὰ τινας ἑβδομάδας, ἐν ᾧ μοὶ ἔλεγεν ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα εἶδε καθ' ὕπνον ὅτι τὸ φάσμα τοῦ Βερνάρδου τὸν περιεπτύχθη σφιγκτᾶ, καὶ ὅτι ἦτο βέβαιος ὅτι τὴν ἐπιούσαν θὰ συνήντα τὸν τόσῳ ποθητὸν δι' αὐτὸν θάνατον, καὶ ἠγάλλετο διὰ τοῦτο, διότι μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ φίλου του δὲν ἀπήλαυσε στιγμὴν εὐφροσύνης. Τὸ γραμματίον ἐκεῖνο περιεῖχεν ὀδηγίας τινὰς ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας του, ἐξ ἧς ὄριζε τριακονταχιςχίλια φράγκα εἰς τὴν χήραν τοῦ Βερνάρδου.

» Οὕτω λοιπὸν τὸ ἀπευκταῖον ἐκεῖνο συμβᾶν ἠέριμαι τρία θύματα !

» Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, εὐρισκόμενος εἰς ὁμίλόν τινα ἀξιωματικῶν, ἤκουσα ὅτι στρατιώτης τις ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν ἐπὶ μέθη καὶ ἀντιστάσει καθ' ἐνὸς ἐνὸς λοχίου, καὶ ὅτι ἐρεύνης γενομένης ἐν τῇ ἀποσκευῇ του, εὗρον ἐντὸς τοῦ σακκοῦ του πολλὰ τσεκίρια χρυσοῦ νεόκοπα.

» Ἀκούσας ταῦτα ἐσκέφθην ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἀνακαλύψω τι περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ Καρόλου. Ἐδραμον εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ἐζήτησα νὰ ἶδω τὸν πεφυλακισμένον. Ἦτο ὁ ὑπῆρέτης τοῦ Βερνάρδου. Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ κλέπτης, ἐσκέφθην.

— Ἄτιμε κλέπτα, — τῷ λέγω ξιφουλκήσας — πῶς εὐρίσκονται εἰς χεῖράς σου τὰ χρήματα τοῦ κυρίου σου ; Ὅμιλοι ἢ σὲ φονεύω !

» Ἡ αἰφνιδία κατάπληξις καὶ ὁ φόβος, τῷ ἀφῆρσαν πᾶσαν ἐτοιμότητα πνεύματος. Χωρὶς δὲ νὰ δικαιολογηθῇ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου, παρακκλῶν με νὰ μὴ τὸν φονεύσω, καὶ θὰ μοὶ ὁμολόγησι τίνι τρόπῳ ἔκλεψε τὰ χρήματα.

» Βᾶρος μέγα ἀφῆρέθη τῆς καρδίας μου, καὶ ἐσκέφθην ὅτι, ἂν καὶ μετὰ θάνατον, ἠδυνάμην νὰ ἀνυψώσω τὴν μνήμην καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἀτυχοῦς Βερνάρδου.

» Ὁ κλέπτης μοὶ διηγήθη τὰ πάντα, ἐν συντόμῳ θὰ σὰς ἀνακοινώσω αὐτά. Ἰδού : Ἄνωθεν τοῦ κοιτῶνος τοῦ Βερνάρδου καὶ τοῦ Καρόλου ὑπῆρχεν ὑπερῶν, ἐν ᾧ κατώκει ὁ κλέπτης. Ἐκ μικρᾶς τινοῦ σχισμάδος, ἣν οὗτος κατεσκεύασεν, ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ βλέπῃ καὶ ἀκούῃ. Εἶδε λοιπὸν τὸν Κάρολον κρύπτοντα τὰ χρήματα αὐτοῦ εἰς τὸ στρώμα τοῦ Βερνάρδου καὶ εὐθὺς συνέλαβε τὸ καταχθόνιον σχέδιον τῆς κλοπῆς.

» Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας τοῦ Βερνάρδου, ὁ ἱατρὸς διώρισε φάρμακον περιέχον ὄπιον, ἔνθα μικρὸν ἀναπαύομενος, ἀνακουφίζεται ἐκ τῶν πόνων του. Ἐκ τοῦ φαρμάκου τούτου ἔμεινεν ὀλίγον ἐν τῇ φιάλῃ, ὁ ὑπῆρέτης δὲ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀντὶ τοῦ συνήθους ποτοῦ. Ἐπωφεληθεὶς ἐκ τοῦ βαθέως καταλαβόντος αὐτὸν ὕπνου, ἀφῆρσε τὰ ἐν τῷ στρώματί του χρήματα ὅπως δὲ πᾶσαι αἱ ὑπόνοιαι ἐνοχοποιήσωσι τὸν κύριόν του, ἔθηκεν εἰς τὴν παλαιὰν περικημιδα αὐτοῦ τὰ χρήματα, περιτυλίξας αὐτὰ με αὐτόγραφον ἐπιστολήν τοῦ Καρόλου.

» Ὁ ἄτιμος οὗτος κλέπτης διὰ ψευδῶν καταθέσεων αἰείποτε προσεπάθησεν ἵνα πάντες πιστεύσωμεν ὡς ἔνοχον κλοπῆς τὸν Βερνάρδον, μετεχειρίζετο μάλιστα ὑπεκφυγὰς πρὸς τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς τοῦ τάγματος ἵνα δὲ μὴ ἐπισύρῃ κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας, ἔζη λίαν πενιχρῶς !

» Φαντάσθητε, κύριοι, τὴν ὀργὴν μου εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπον τὸν ἄτιμον κλέπτην ἀπαγχονιζόμενον, πλὴν εἰς ὀκταετῆ μόνον εἰρκτὴν τὸν κατεδίκασαν· ποιὴν λίαν μικρὰ, ὅταν τις ἀναλογισθῇ ὅτι ἡ πράξις του ἐπήνεγκε τὸν θάνατον τριῶν ἀθῶων !

» Συνεπῶς ἡ τιμιότης τοῦ Βερνάρδου ἐγένετο γνωστὴ· τοῦτο δὲ με παρεμύθησεν ὀλίγον, πολλῶ μᾶλλον δὲ διὰ τὸν γέροντα πατέρα του, ὅστις ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ υἱοῦ του, προσεβλήθη ὑπὸ κινδυνωδεστάτης ἀσθενείας, ἣτις ἐπὶ τινα χρόνον διήγειρε φόβους διὰ τὴν ζωὴν του.

* *

Οὕτως ἐπέρανε τὴν διήγησίν του ὁ γέρον ταγματάρχης, λυπηρὰν ἐντύπωσιν ἀφείς εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ. Προσθέτομεν εἰς ἡμεῖς ὅτι καὶ ὁ στρατιώτης, ὁ καταδικασθεὶς ἐπὶ φόνο καὶ ληστείᾳ καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς διηγήσεως τοῦ ταγματάρχου, μετ' οὗ πολὺ ἐκηρύχθη ἀθῶος, διότι ἄλλος ἐξετέλεσε τὸν φόνον.

[Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.]

* Σ.